

Arrest

nr. 321 107 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WESEMAEL
Pontstraat 6 bus 11
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2024 tot intrekking van het verblijf en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 29 december 2022 in Marokko met T.A.A., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 22 februari 2023 diende verzoekster bij de Belgische ambassade in Marokko een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om T.A.A. in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Het parket van de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen verleende op 28 augustus 2023 een negatief advies inzake de erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Erpe-Mere weigerde op 14 september 2023 om het huwelijk dat verzoekster en T.A.A. in Marokko afsloten te erkennen.

1.5. Verzoekster werd op 13 oktober 2023 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. Via een op 18 december 2023 gedateerd schrijven deelde verweerder verzoekster mee dat werd overwogen om haar verblijf te beëindigen en dat haar de mogelijkheid werd geboden om nuttige stukken over te maken, waaronder documenten aangaande de aard en hechtheid van de gezinsband, inzake de duur van het verblijf in België en betreffende de aard en familiebanden of de culturele of sociale banden met het land van herkomst. In antwoord hierop maakte verzoekster een aantal overtuigingsstukken over aan verweerder.

1.7. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 maart 2024 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 28 maart 2024 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Zij werd op 31.08.2023 in het bezit gesteld van een Bijlage 15 en op 13.10.2023 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar vermeende echtgenoot de Belg [A.A.T.] [...] met wie zij zich vestigde.

Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een Belg gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Marokko op 29.12.2022. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Oost-Vlaanderen op 28.08.2023, na grondig onderzoek negatief te adviseren. Dit advies werd op 13.09.2023 overgemaakt aan de DVZ. Daarop heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand te Erpe-Mere op 14.09.2023 geweigerd het huwelijk te erkennen.

Het Openbaar Ministerie baseert zijn negatief advies op de volgende elementen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat er geen gegevens voorhanden (sic) m.b.t. de beweegredenen van mevrouw: zij kon noch in Marokko noch in België verhoord worden. Er kan derhalve niet worden gepeild naar haar werkelijke intenties en naar de geldigheid van haar toestemming. De enkele verklaring van mijnheer is onvoldoende om na te gaan of het huwelijk werkelijk de totstandkoming van een duurzame leefgemeenschap voor ogen heeft en er niet enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan mevrouw.

Daarenboven kunnen de verklaringen van betrokkenen niet vergeleken worden om vaststellingen te doen over eventuele tegenstrijdigheden in hun relaas. Gelet op bovenstaande en de andere omstandigheden hieronder opgesomd, kan mijn ambt geen positief advies verlenen.

- Mevrouw is 18 jaar jonger dan mijnheer. Het zou haar eerste officiële relatie zijn, terwijl mijnheer gescheiden is met drie kinderen na een huwelijk met een Belgische vrouw.

- Snel verloop van de relatie: betrokkenen zouden elkaar hebben ontmoet in september 2022, in oktober 2022 zouden zij besloten hebben te huwen en eind oktober 2022 waren betrokkenen verloofd. In december 2022 huwden zij.

- Er woonde een andere vrouw in bij mijnheer van 31/3/2022 – 20/6/2023, volgens mijnheer de 'nanny' (inwonende kinderoppas). Uit het onderzoek blijkt dat deze mevrouw [M.A.] ingeschreven werd als werkzoekende op 8/3/2022 bij de gemeente Erpe-Mere op het domicilieadres van de heer [A.A.T.] en vervolgens als zelfstandige in hoofdberoep werkzaam was bij de firma [...] vanaf 18/03/2022. Uit nazicht in het KBO blijkt zij bestuurder te zijn van deze vennootschap, gevestigd in Sint-Jans-Molenbeek bij aanvang en sedert november 2022 in Ukkel. Indien mevrouw geen 'nanny' was en met mijnheer samenwoonde, wat was dan haar hoedanigheid? Hij huwde in Marokko terwijl hij samenwoonde met een andere vrouw.

- De kinderen van mijnheer hebben mevrouw pas zes maanden na het huwelijk ontmoet. Nochtans zouden zij samen moeten leven en zou mevrouw voor deze kinderen moeten zorgen, gezien mijnheer zaakvoerder blijkt te zijn in vijf bedrijven, waarvan 3 in Brussel."

De kritieken van het parket werden overgenomen in de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die naar betrokkene werd verzonden.

Bij schrijven van 18.12.2023 werd aan betrokkene de kans gegeven om onder meer elementen aan te reiken met betrekking tot de aard en de hechtheid van haar gezinsband. Betrokkene heeft zich beperkt tot een eigen verklaring via e-mail en een aantal echografieën.

In haar verklaring voert mevrouw aan dat ze zwanger is, zulks wordt gestaafd door de voorgelegde echografieën. Echter volstaan de aangeleverde stukken niet om de kritiek van het parket te weerleggen. Uit geen enkel document blijkt op moment van schrijven dat de Belgische vermeende echtgenoot zich als vader heeft gemanifesteerd. Er ligt geen stuk voor waaruit blijkt dat hij meegaat op de raadplegingen m.b.t. de zwangerschap of op een andere manier betrokkene is bij de zwangerschap, er werd blijkens de stukken in het dossier nog niets ondernomen met betrekking tot een prenatale erkenning.

Verder moet ook vastgesteld worden dat betrokkenen reeds op 14.09.2023 werden aangeschreven door de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de weigering van de erkenning van hun buitenlands huwelijk.

Betrokkene hebben, voor zover uit het administratief dossier kan worden afgeleid, nog geen stappen ondernomen om hun huwelijk via gerechtelijke weg te laten erkennen. Daarmee zouden ze ook de afstammingsband van de Belgische referentiepersoon met het toekomstige kind kunnen vrijwaren. Desondanks werd er nog niet[s] ondernomen.

Betrokkenen zijn in Marokko gehuwd in december 2022. Mevrouw kwam op 29.08.2023 aan in België (uitreisstempel Marokko). Dat betekent dat betrokkenen 8 maanden gescheiden van mekaar hebben moeten leven. Er wordt geen enkel stuk voorgelegd waaruit kan blijken hoe zij gedurende die periode contact met mekaar hebben gehouden. Van een pas gehuwd koppel mag verwacht worden dat zij, terwijl de procedure voor gezinshereniging loopt op de één of andere manier trachten contact te houden.

Tot slot wordt er geen plausibele uitleg verschaft voor het feit dat mijnheer nog tot juni 2023 (dus zes maand na zijn huwelijk met betrokkene) met een andere dame samenwoonde. De uitleg dat het om een 'nanny' zou gaan werd reeds door het parket weerlegd.

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande overwegingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket gevoerde onderzoek en de elementen van het administratief dossier het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op artikel 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Voor zover betrokkenen zouden stellen dat de DVZ eerst het huwelijk zou hebben erkend en nu zou terugkomen op deze erkenning dient te worden opgemerkt dat het feit dat de DVZ reeds eerder een visum voor gezinsh[er]eniging toekende aan betrokkene op basis van haar huwelijk niet verhindert dat DVZ alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen (RvV 240.055, 26.08.2020, punt 2.1.2 derde paragraaf). In casu werd het onderzoek van het parket naar de aard van de relatie pas afgerond op 28.08.2023 en pas naar DVZ verzonden op 13.09.2023 ofwel nadat betrokkene in het bezit was gesteld van visum gezinshereniging en een bijlage 15. Dit betreft een nieuw gegeven dat de DVZ niet bekend was op het moment dat het visum gezinshereniging aan betrokkene werd toegekend.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 18.12.2023 een onderzoek overgemaakt aan de gemeente Erpe-Mere. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 05.01.2024. Betrokkene heeft daarop de volgende stukken overgemaakt:

- Mail betrokkene
- Kopie echografieën
- Deeltijdse arbeidsovereenkomst [...]

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten." Er werden na 31.01.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Er dient eveneens te worden herhaald dat de referentiepersoon nog geen stappen heeft ondernomen om zijn vaderschap van het ongeborn kind van mevrouw te claimen. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkenen via gerechtelijke weg hun huwelijk trachten te laten erkennen, no[ch] dat mijnheer stappen heeft ondernomen om het kind prenataal te erkennen. De loutere verklaring van betrokkene dat mijnheer de vader zou zijn, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Er is, op basis van de huidige gegevens, geen sprake van een beschermenswaardige gezinscel.

Betrokkene verblijft sedert 29.08.2023 in België, nu dus iets meer dan 6 maanden, wat nog een zéér korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Gezien haar korte verblijfsperiode in België kan ook worden gesteld dat de sociale en familiale banden die zij aldaar had voor haar vertrek nog steeds bestaan. Een half jaar is immers te kort om de banden die men een heel leven lang heeft opgebouwd te doen verdwijnen. Bovendien voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot haar sociale, culturele of familiale banden met haar land van herkomst dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Tot slot legt betrokkene nog bewijzen van tewerkstelling voor. Zij werd op 04.01.2024 aangeworven als administratief bediende [...]. Echter de economische situatie van betrokkene is geen element dat in aanmerking genomen dient te worden bij de beoordeling van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 74/20 van de Verblijfswet. Bovendien mag niet voorbij worden gegaan aan het feit dat het hier nog maar om een zéér recente tewerkstelling gaat en dat betrokkene slechts toegang tot de Belgische arbeidsmarkt verkreeg middels de gezinshereniging die zou op frauduleuze wijze verkreeg. Gelet op de onrechtmatige wijze waarop betrokkene het verblijfsrecht verkreeg, het gebrek aan gezinsbanden, het feit dat betrokkene nog voldoende banden heeft met haar herkomstland en de zéér korte verblijfsduur volstaat deze tewerkstelling niet om het verblijfsrecht van betrokkene te behouden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van zijn/haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980: Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is thans geen sprake. Betrokkene is zwanger, echter de bevalling is blijkens de overgemaakte echografieën voorzien voor 13.07.2024. Betrokkene is dus [nog] in staat om te reizen. Er blijkt verder niet [dat] er andere elementen zijn met betrekking tot haar gezondheidstoestand die haar het reizen zouden beletten.

Zoals hierboven reeds aangegeven, wordt het huwelijk van betrokkene met de Belgische referentiepersoon niet erkend. Er is dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene stappen zou hebben ondernomen om via de rechter haar huwelijk te laten erkennen.

Daarnaast blijkt ook niet uit het dossier dat de heer [A.A.] reeds stappen zou hebben ondernomen om zijn vaderschap van het ongeborn kind van betrokkene te claimen. Er blijkt evenmin uit het dossier dat hij betrokkene zou zijn bij de zwangerschap van mevrouw. Aldus is het niet onredelijk te stellen dat er blijkens het dossier nog geen band bestaat tussen mijnheer en het ongeborn kind, noch juridisch, noch op een andere wijze.

Betrokkene kan zich niet beroepen op enig ander verblijfsrecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingen zaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of zij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien zij nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is, daar in het verzoekschrift geen middelen worden aangevoerd.

2.2. De Raad dient op te merken dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat een verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (cf. RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Daar verzoekster in haar verzoekschrift duidelijk aangeeft dat zij van oordeel is dat verweerder in casu heeft nagelaten “om op zorgvuldige wijze rekening te houden met de concrete elementen in dit dossier” en zij voorts ook, met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt dat rekening moest worden gehouden met het hoger belang van het kind en haar gezins- en familieleden, blijkt dat zij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel – een rechtsbeginsel dat zij uitdrukkelijk heeft vermeld en waarvan zij ook de draagwijdte heeft toegelicht – en van voormelde wetsbepaling. Aangezien verweerder, in subsidiaire orde, ook antwoordt op het middel kan hij niet voorhouden dat er geen begrijpelijk middel werd aangevoerd.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient, wat betreft de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/20, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Voormelde bepaling laat verweerder toe over te gaan tot de intrekking van de beslissing waarbij eerder een recht op verblijf werd erkend indien er sprake is van een vorm van bedrog die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van een verblijfstitel.

Het staat in casu niet ter discussie dat verweerder op 17 augustus 2023 besliste verzoeksters aanvraag tot afgifte van een visum type D in te willigen en op die wijze erkende dat zij een recht op verblijf, in functie van haar echtgenoot, had. Verweerder nam deze beslissing, zonder enig voorbehoud, hoewel hij wist – dit blijkt uit het administratief dossier – dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk werd onderzocht door de diensten van het parket van Oost-Vlaanderen. Dit impliceert dat verweerder de rechtsgeldigheid van het door verzoekster en T.A.A. in Marokko afgesloten huwelijk zelf niet in vraag stelde of minstens op dat ogenblik onvoldoende argumenten had om de rechtsgeldigheid van dit huwelijk te betwisten.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Erpe-Mere voormeld huwelijk weigerde te erkennen op basis van een negatief advies van het parket van Oost-Vlaanderen en dat dit gebeurde nadat hij zelf het huwelijk van verzoekster met T.A.A. reeds had erkend. Hij stelt dat hij dit huwelijk, op basis van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), ook niet (meer) erkent. Hij houdt voor dat hij kan terugkomen op zijn eerdere beslissing tot erkenning van het huwelijk, omdat, gelet op later aan het licht gekomen gegevens, is gebleken dat minstens één van de huwelijkspartners niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Hij stelt dat er bijgevolg sprake is van een situatie waarbij het verblijfsrecht werd erkend *“op grond van frauduleuze verklaringen”*, waardoor hij vermag toepassing te maken van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Het komt, zoals verweerder correct stelt in zijn nota met opmerkingen, niet aan de Raad toe om te oordelen of een bestuur op goede gronden weigert om een huwelijk te erkennen. Het komt, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, enkel aan de familierechtbank toe om zich hierover uit te spreken. In casu is evenwel niet de vraag aan de orde of verweerder kon weigeren het huwelijk tussen verzoekster en T.A.A. te erkennen – verweerder heeft het huwelijk immers initieel erkend –, maar wel of hij op grond van een zorgvuldige feitenvinding tot het besluit kwam dat hij, bij de erkenning van dit huwelijk, werd misleid waardoor hij, met toepassing van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan terugkomen op een beslissing tot erkenning van een recht op verblijf.

Aangezien de door verweerder aangevoerde feitelijke vaststellingen om te oordelen dat hij het huwelijk dat verzoekster en T.A.A. in Marokko afsloten niet meer erkent en de feitelijke vaststellingen die hij aanwendt om aan te tonen dat hij werd misleid bij de erkenning van een recht op verblijf nagenoeg niet van elkaar te onderscheiden zijn, is de Raad in casu wel bevoegd om verzoeksters grief dat deze vaststellingen niet het gevolg zijn van een zorgvuldig onderzoek of een correcte feitenvinding te onderzoeken. Verweerders betoog in de nota met opmerkingen omtrent de rechtsmacht van de Raad leidt niet tot een ander besluit. De Raad is, gelet op artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingen-wet, immers als enige bevoegd om de rechtsgeldigheid van een beslissing omtrent een recht op verblijf te beoordelen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder, wanneer hij een eerder genomen beslissing tot erkenning van een huwelijk wenst in te trekken, is gebonden door de regels die gelden voor de intrekking van bestuurshandelingen (zie in dit verband: M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 93-96) en dat uit zijn betoog niet blijkt dat de Raad niet zou kunnen nagaan of deze regels werden gerespecteerd.

In casu verwijst verweerder, om aan te geven dat *“het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen”*, naar het onderzoek dat werd gevoerd door het parket van Oost-Vlaanderen. Verzoekster wijst erop dat het parket erkent dat niet kon worden gepeild naar haar beweeg-redenen – en dus of het huwelijk werkelijk de totstandkoming van een duurzame levensgemeenschap tot doel heeft en niet enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel – omdat zij noch in België, noch in Marokko werd verhoord. Verweerder betwist niet dat verzoekster niet werd gehoord door de diensten van het parket van Oost-Vlaanderen. Van bedrieglijke *“verklaringen”* kan dus geen sprake zijn. Verzoekster stelt ook correct dat *“de beslissing werd genomen zonder dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier werden onderzocht.”*

Indien al zou moeten worden aangenomen dat verweerder op een ander wijze zou zijn misleid, dan kan slechts worden vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit zijn verwijzing naar de inhoud van een advies van het parket van Oost-Vlaanderen. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder, op het ogenblik dat hij de visumaanvraag van verzoekster inwilligde, wist dat zij achttien jaar jonger was dan haar partner. Dit blijkt uit de door verzoekster voorgelegde stukken. Hij werd hier bovendien uitdrukkelijk op gewezen door een medewerker van de gemeente Erpe-Mere op 28 maart 2023. Verweerder wist ook dat tussen 31 maart 2022 en 20 juni 2023 een vrouw stond ingeschreven op hetzelfde adres als T.A.A. Verweerder verifieerde immers de gegevens van T.A.A. in het Rijksregister en voegde een uittreksel toe aan het administratief dossier. Het gegeven dat in het advies van het parket wordt aangegeven dat niet duidelijk is wat de *“hoedanigheid”* van

deze vrouw was, leidt niet tot het besluit dat verzoekster *“valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”* Bij de visumaanvraag werd ook een, op 16 februari 2023 gedateerde, brief van een advocaat gevoegd waarin onder meer het verloop van de relatie tussen verzoekster en T.A.A. wordt uiteengezet, zodat verweerder wist binnen welk tijdsbestek na de eerste ontmoeting hun huwelijk plaatsvond. Verzoekster voert terecht aan dat zij in alle transparantie heeft uiteengezet op welke wijze zij T.A.A. heeft leren kennen en hoe het uiteindelijk is gekomen tot een huwelijk en dat verweerder zonder meer uitgaat van de (incorrecte) veronderstelling van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat zij deze man pas heeft ontmoet in september 2022.

Uit het feit dat het parket vaststelde dat verzoekster pas zes maanden na het huwelijk de kinderen uit het eerste huwelijk van T.A.A. heeft ontmoet, kan in casu verder niet in redelijkheid worden afgeleid dat verweerder zou zijn misleid.

Ook door te duiden dat er geen stuk voorligt dat toelaat vast te stellen dat T.A.A. zich als vader van verzoeksters ongeboort kind manifesteerde maakt verweerder niet aannemelijk dat hij werd misleid bij het erkennen van een recht op verblijf. Het komt immers aan verweerder zelf toe om aan te tonen dat verzoekster *“valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”* Het feit dat verweerder bepaalde inlichtingen niet heeft, kan in voorliggende zaak geen beslissing op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet onderbouwen.

Verweerders overweging dat verzoekster hem geen gegevens meedeelde waaruit hij kon afleiden dat zij in de periode tussen het huwelijk en haar aankomst in België in contact bleef met T.A.A. leert de Raad dat verweerder opnieuw vaststelde dat hij bepaalde inlichtingen niet had, maar laat niet toe te besluiten dat hij op grond van een deugdelijke feitenvinding constateerde dat verzoekster enige vorm van bedrog pleegde. Verzoekster voegde daarenboven bij haar verzoekschrift stukken die aantonen dat verder contact werd gehouden ter staving van haar argumentatie dat verweerder verkeerdelijk uitgaat van de veronderstelling dat zij en T.A.A. geen contact met elkaar hadden tussen september 2022 en augustus 2023.

Uit verweerders overweging dat verzoekster geen plausibele uitleg verschaftte wat betreft de vaststelling dat een andere vrouw, A.M., tot juni 2023 op hetzelfde adres als T.A.A. stond ingeschreven kan evenmin in redelijkheid worden afgeleid dat verzoekster bedrog pleegde. Er blijkt namelijk niet dat verweerder verzoekster hieromtrent enige vraag stelde. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat T.A.A. de bedoeling had om A.M. als inwonende kinderopvang in te schakelen, maar zeer snel vaststelde dat zij hiervoor niet de vereiste capaciteiten had en daarom besloot een einde te stellen aan haar tewerkstelling. Zij betoogt dat werd vergeten dat A.M. ondertussen op het adres van T.A.A. werd ingeschreven en dat werd nagelaten een afschrijving door te voeren. Daargelaten de vraag of deze uiteenzetting een correcte weergave is van de realiteit, moet worden opgemerkt dat deze uitleg in ieder geval niet strijdig is met de vaststellingen die werden gedaan door het parket.

De Raad kan slechts concluderen dat verzoekster op goede gronden stelt dat verweerder heeft nagelaten op zorgvuldige wijze rekening te houden met de concrete elementen in het dossier.

Los van het voorgaande moet ook worden geduurd dat wanneer verweerder, met toepassing van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, wenst over te gaan tot de intrekking van het verblijf, hij, conform het tweede lid van deze bepaling, rekening moet houden met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

Verweerder heeft aangegeven van oordeel te zijn dat het tegenstrijdig is om een gezinsleven in aanmerking te moeten nemen wanneer er reeds werd vastgesteld dat het huwelijk louter was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen werd afgesloten. Hij stelt dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België en *“de gezinssituatie dus voor zich spreekt”*. Met deze overwegingen gaat hij voorbij aan het feit dat hij het huwelijk zelf initieel wel erkende, dat hij besloot dat verzoekster een recht op verblijf heeft en dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat hij, wanneer hij een eerder erkend verblijfsrecht wil intrekken, de aard en de hechtheid van de gezinsband hoe dan ook in aanmerking dient te nemen. Verweerder heeft daarnaast, ondanks het feit dat verzoekster, die op hetzelfde adres verblijft als T.A.A., het bewijs leverde van het feit dat zij zwanger was, gesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verweerder heeft in dit verband nogmaals gemotiveerd dat T.A.A. geen initiatieven nam om zich als vader van verzoeksters kind kenbaar te maken en dat niet blijkt dat hij stappen ondernam om via gerechtelijk weg het huwelijk te laten erkennen. Verzoekster voert aan dat er wel degelijk een initiatief werd genomen om de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Erpe-Mere om haar huwelijk met T.A.A. niet te erkennen aan te vechten bij de familierechtbank. Zij voegde tevens het bewijs bij haar verzoekschrift dat zij op 16 oktober 2023 een verzoekschrift indiende bij de

familie rechtbank. Het feit dat deze procedure werd ingesteld impliceert dat er ook een initiatief werd genomen om het vaderschap van T.A.A. te laten vaststellen. Indien de familie rechtbank oordeelt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand onterecht besloot dat het huwelijk niet kan worden erkend dan staat het vaderschap van T.A.A. ten aanzien van dit kind, dat binnen het huwelijk werd geboren, automatisch vast en is geen erkenning meer vereist. Hieruit blijkt dat verweerders overwegingen zijn gesteund op een foutieve veronderstelling. Waar verweerder opwerpt dat hij verzoekster verzocht om "*haar individuele situatie te schetsen*", moet worden aangegeven dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat haar specifiek werd gevraagd of zij gerechtelijke acties ondernam tegen een beslissing die werd genomen door een ander bestuur. De Raad benadrukt dat wanneer verweerder wenst over te gaan tot de intrekking van een verblijf het aan hem toekomt inlichtingen te verzamelen ter onderbouwing van zijn beslissing en dat hij, op basis van de vaststelling dat de betrokken vreemdeling hem bepaalde gegevens niet heeft meegedeeld, niet zonder meer kan besluiten dat bepaalde handelingen niet werden gesteld. Er moet tevens worden benadrukt dat de vraag om inlichtingen die verweerder aan verzoekster overmaakte in dusdanig vage bewoordingen is gesteld dat, in voorliggende zaak, niet kan worden geconcludeerd dat zij zelf tekortkwam aan haar verplichting om ook zorgvuldig op te treden doordat zij bepaalde overtuigingsstukken niet overmaakte. Wat betreft verweerders bemerking dat verzoekster geen nieuwe stukken mag voegen bij haar dossier moet worden opgemerkt dat zij binnen het wettelijk kader blijft wanneer zij een stuk neerlegt om aan te tonen dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding. Verzoekster blijft evenzeer binnen het wettelijk kader indien zij stukken bij haar verzoekschrift voegt om aan te tonen dat indien zij correct zou zijn bevraagd, zij nuttige inlichtingen had kunnen aanbrengen.

Er kan, gelet op het voorgaande, niet worden besloten dat verweerders standpunt dat er geen sprake is van een beschermenswaardige gezinscel is gesteund op een deugdelijk onderzoek en een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel wordt aangetoond.

Verzoekster heeft een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot intrekking van het verblijf.

3.2. De vaststelling dat de beslissing tot intrekking van het verblijf dient te worden vernietigd impliceert dat verzoekster tot een verblijf in het Rijk is toegelaten. Bijgevolg kan niet worden besloten dat verweerder op een zorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat haar legaal verblijf in België is verstreken en dat haar, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gegeven. Uit het voorgaande is bovendien ook gebleken dat verweerder, op wie overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet deze verplichting nochtans rust, bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, geen deugdelijk onderzoek inzake verzoeksters gezinsleven doorvoerde.

Verzoekster heeft een gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2024 tot intrekking van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK